Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (šesti senat)

z dne 7. marca 2019*

„Predhodno odločanje – Carinska unija – Uredba (EGS) št. 2913/92 – Člen 37 – Carinski zakonik Skupnosti – Uredba (EGS) št. 2454/93 – Člen 313 – Carinski status blaga – Domneva skupnostnega statusa blaga“

V zadevi C-643/17,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Supremo Tribunal Administrativo (vrhovno upravno sodišče, Portugalska) z odločbo z dne 11. oktobra 2017, ki je na Sodišče prispela 17. novembra 2017, v postopku

Suez II Water Technologies & Solutions Portugal Unipessoal Lda, imenovana najprej GE Power Controls Portugal, Material Eléctrico Lda, potem GE Power Controls Portugal Unipessoal Lda,

proti

Fazenda Pública,

SODIŠČE (šesti senat),

v sestavi C. Toader, predsednica senata, A. Rosas (poročevalec) in L. Bay Larsen, sodnika,

generalni pravobranilec: G. Hogan,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za Suez II Water Technologies & Solutions Portugal Unipessoal Lda R. Garção Soares, advogado,

– za portugalsko vlado L. Inez Fernandes, M. Figueiredo in N. Vitorino, agenti,

– za grško vlado M. Tassopoulou in A. Dimitrakopoulou, agentki,

– za špansko vlado S. Jiménez García in V. Ester Casas, agenta,

– za Evropsko komisijo A. Caeiros in F. Clotuche-Duvieusart, agenta,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

* Jezik postopka: portugalščina.

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe zadeva razlago člena 37 Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 4, str. 307), kakor je bila spremenjena z Uredbo Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 82/97 z dne 19. decembra 1996 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 8, str. 179) (v nadaljevanju: carinski zakonik), in člena 313(1) in (2)(a) Uredbe Komisije (EGS) št. 2454/93 z dne 2. julija 1993 o določbah za izvajanje Uredbe št. 2913/92 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 6, str. 3), kakor je bila spremenjena z Uredbo Komisije (ES) št. 75/98 z dne 12. januarja 1998 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 8, str. 404) (v nadaljevanju: Izvedbena uredba).

2 Ta predlog je bil predložen v okviru spora med družbo Suez II Water Technologies & Solutions Portugal Unipessoal Lda, imenovano najprej GE Power Controls Portugal, Material Eléctrico Lda, potem GE Power Controls Portugal Unipessoal Lda (v nadaljevanju: Suez II), in Fazenda Pública (finančna uprava, Portugalska) zaradi carinskega statusa nekaterega blaga, ki ga je pridobila družba Suez II.

Pravni okvir

Pravo Unije

Carinski zakonik

3 Člen 4 carinskega zakonika, kot je veljal v obdobju, ki ga zadeva spor o glavni stvari, in sicer v obdobju med 16. junijem 2000 in 24. avgustom 2000, je določal:

„V tem zakoniku veljajo naslednje opredelitve:

[…]

(6) ‚Carinski status‘ pomeni, da gre za skupnostno ali neskupnostno blago.

(7) ‚Skupnostno blago‘ pomeni blago, ki je:

– v celoti pridobljeno na carinskem območju Skupnosti pod pogoji iz člena 23 in ne vključujoč blaga, uvoženega iz držav ali območij, ki niso sestavni del carinskega območja Skupnosti. […]

– uvoženo iz držav ali ozemelj, ki niso del carinskega območja Skupnosti, in je sproščeno v prosti promet,

– pridobljeno ali proizvedeno na carinskem območju Skupnosti bodisi izključno iz blaga, navedenega v drugi alinei, bodisi iz blaga, navedenega v prvi in drugi alinei.

(8) ‚Neskupnostno blago‘ pomeni vse blago, razen naštetega v pododstavku [točki] 7.

[…]

(13) ‚Carinski nadzor' pomeni splošne ukrepe carinskih organov za zagotovitev spoštovanja carinskih predpisov, po potrebi pa tudi drugih predpisov, ki veljajo za blago, zavezano carinskemu nadzoru.

(14) ‚Carinska kontrola' pomeni izvajanje posameznih aktivnosti, kot so pregledovanje blaga, preverjanje obstoja in avtentičnosti dokumentov, pregledovanje poslovnih knjig podjetij in drugih evidenc […] za zagotovitev spoštovanja carinskih predpisov, po potrebi pa tudi drugih predpisov, ki veljajo za blago, zavezano carinskemu nadzoru.

[…]

(19) ‚Predložitev blaga carini' pomeni uradno obvestilo carinskim organom, ki se opravi na predpisan način, da je blago prispelo k carinskemu uradu oziroma na drug kraj, ki so ga carinski organi določili oziroma odobrili.

[…]"

4 Člen 13 carinskega zakonika je določal:

„Carinski organi lahko v skladu s pogoji iz veljavnih predpisov opravljajo vse domnevno potrebne kontrole, ki zagotavljajo pravilno izvajanje carinske zakonodaje."

5 Člen 14 tega zakonika je določal:

„Z namenom izvajanja carinske zakonodaje vse osebe, ki so neposredno ali posredno udeležene v teh postopkih zaradi blagovne menjave, carinskim organom na njihovo zahtevo in do predpisanega roka predložijo vso dokumentacijo in podatke, ne glede na uporabljen nosilec, ter vso potrebno pomoč."

6 V skladu s členom 16 carinskega zakonika morajo udeleženci, ne glede na uporabljeni nosilec, hraniti dokumente iz člena 14 zaradi kontrole s strani carinskih organov v obdobju, ki je določeno v veljavnih predpisih, najmanj pa tri koledarska leta.

7 Pod naslovom III carinskega zakonika, „Določbe, ki se uporabljajo za blago, vneseno na carinsko območje Skupnosti, dokler ne pridobijo ene od carinsko dovoljenih rab ali uporab", je v poglavju 1, naslovljenem „Vnos blaga na carinsko območje Skupnosti", člen 37 določal:

„1. Blago, ki je vneseno na carinsko območje Skupnosti, je od trenutka vnosa predmet carinskega nadzora. Skladno z veljavnimi določbami je lahko predmet kontrole s strani carinskih organov.

2. Blago ostane pod carinskim nadzorom tako dolgo, dokler se ne določi carinski status blaga in, če gre za blago, ki ni skupnostno, brez vpliva na člen 82(1), do trenutka zamenjave carinskega statusa ali vnosa v prosto cono ali prosto skladišče, oziroma do njegovega ponovnega izvoza ali uničenja v skladu s členom 182."

8 Člen 38(1) in (5) davčnega zakonika je določal:

„1. Blago, vneseno na carinsko območje Skupnosti, mora tisti, ki ga vnese, nemudoma in po potrebi po prometni poti, ki jo določijo carinski organi, in skladno s podrobnostmi, ki jih te določijo, prepeljati:

(a) do carinskega urada, ki ga določijo carinski organi, ali na vsak drug kraj, ki ga določijo ali odobrijo ti organi; ali

(b) v prosto cono, če se mora vnos blaga v to prosto cono opraviti neposredno:

– po morju ali zraku ali

– po kopnem, ne da bi prečkalo drugi del carinskega območja Skupnosti, če gre za prosto cono, ki se nahaja tik ob kopenski meji med državo članico in tretjo državo.

[…]

5. Odstavki 1 do 4 in členi 39 do 53 se ne uporabljajo za blago, ki je začasno zapustilo carinsko območje Skupnosti in se prevaža med dvema krajema na tem območju po morju ali zraku, če prevoz poteka neposredno v linijskem zračnem ali ladijskem prometu brez pristanka izven carinskega območja Skupnosti.

Ta določba se ne uporablja za blago, naloženo v pristaniščih ali letališčih tretjih držav ali prostih pristaniščih.“

9 Člen 40 carinskega zakonika, ki zadeva predložitev blaga carini, je določal:

„Blago, ki ob uporabi člena 38(1)(a) prispe na carinski urad ali na vsak drug kraj, ki ga določijo ali odobrijo carinski organi, mora carini predložiti oseba, ki je to blago vnesla na carinsko območje Skupnosti, ali po potrebi oseba, ki po vnosu blaga prevzame prevoz tega blaga.“

10 Člen 43 carinskega zakonika je določal:

„Ob upoštevanju člena 45 mora biti blago, predloženo carini […], zajeto v skupni deklaraciji.

Skupno deklaracijo je treba vložiti takoj po predložitvi blaga carini. […]“

11 Člen 44 carinskega zakonika je določal:

„1. Skupna deklaracija mora biti izpolnjena na obrazcu skladno z vzorcem, ki ga določijo carinski organi. Vendar lahko carinski organi dopustijo, da se kot skupna deklaracija uporabi vsak trgovinski ali upravni dokument, ki vsebuje potrebne navedbe za prepoznavanje blaga.

2. Skupno deklaracijo vloži:

(a) oseba, ki je vnesla blago na carinsko območje Skupnosti, ali po potrebi oseba, ki po vnosu prevzame prevoz tega blaga; ali

(b) oseba, v imenu katere sta nastopali osebi iz točke (a).“

12 Poglavje 4 naslova III carinskega zakonika, naslovljeno „Obveznost dodelitve carinsko dovoljene rabe ali uporabe za blago, predloženo carini“, sta tvorila člena 48 in 49.

13 Člen 48 carinskega zakonika je določal:

„Neskupnostno blago, predloženo carini, mora pridobiti eno od carinsko dovoljenih rab ali uporab, dopustnih za takšno blago.“

14 Člen 49(1) carinskega zakonika je določal:

„Če je bila za blago vložena skupna deklaracija, morajo biti formalnosti za pridobitev ene od carinsko dovoljenih rab ali uporab izpolnjene v naslednjih rokih:

(a) petinštirideset dni od dneva vložitve skupne deklaracije za blago, ki se prevaža po morju;

(b) dvajset dni od dneva vložitve skupne deklaracije za blago, ki se prevaža drugače kot po morju.“

15 Pod naslovom IV carinskega zakonika, „Carinsko dovoljene rabe ali uporabe blaga“, je člen 59(1) določal:

„Za vsako blago, ki naj bi bilo dano v carinski postopek, je treba vložiti deklaracijo za ta carinski postopek.“

16 Člen 79 tega zakonika je določal:

„S sprostitvijo v prosti promet dobi neskupnostno blago carinski status skupnostnega blaga.

Sprostitev v prosti promet zajema ukrepe trgovinske politike, izpolnitev drugih formalnosti, predvidenih za uvoz blaga, in uporabo zakonsko dolgovanih dajatev.“

17 Člen 180 tega zakonika je določal:

„1. V primeru vnosa ali ponovnega vnosa blaga na druge dele carinskega območja Skupnosti ali vnosa blaga v katerega od carinskih postopkov se lahko za dokazilo o skupnostnem ali neskupnostnem statusu tega blaga uporabi potrdilo iz člena 170(4).

2. Če s potrdilom ali na kakšen drug način ni mogoče ugotoviti, da ima blago skupnostni ali neskupnostni status, se to blago:

– za uporabo izvoznih dajatev in izvoznih licenc ter ukrepov za izvoz v okviru trgovinske politike šteje za skupnostno blago,

– v drugih primerih za neskupnostno blago.“

18 Pod naslovom VII tega zakonika, „Carinski dolg“, je člen 202 določal:

„1. Carinski dolg pri uvozu nastane:

(a) z nezakonitim vnosom blaga, zavezanega uvoznim dajatvam, na carinsko območje Skupnosti, ali

[…]

2. Carinski dolg nastane v trenutku nezakonitega vnosa blaga.

[…]“

Izvedbena uredba

19 Člen 313 Izvedbene uredbe, kakor je veljal v obdobju, ki ga zadeva spor o glavni stvari, je določal:

„1. V skladu s členom 180 zakonika in izjemami iz odstavka 2 tega člena velja vse blago na carinskem ozemlju Skupnosti za skupnostno blago, razen če je določeno, da nima skupnostnega statusa.

2. Naslednje ne velja za skupnostno blago, razen če je v skladu s členi 314 do 323 določeno, da ima skupnostni status:

(a) blago, prineseno na carinsko ozemlje Skupnosti v skladu s členom 37 zakonika;

(b) blago v začasni hrambi v prostocarinski coni ali prostem skladišču;

(c) blago, dano v odložni postopek.

[…]

Z odstopanjem od te določbe, točka (a), in v skladu s členom 38(5) zakonika velja blago, pripeljano na carinsko ozemlje Skupnosti, za skupnostno blago, razen če je določeno, da nima skupnostnega statusa:

– kadar je bilo blago, če je bilo pripeljano z letalom, naloženo ali pretovorjeno na letališču Skupnosti in poslano na drugo letališče na carinskem ozemlju Skupnosti ter prepeljano z enotno vozno listino, sestavljeno v državi članici,

[ali]

– kadar je bilo blago, če je bilo pripeljano po morju, prepeljano med pristanišči na carinskem ozemlju Skupnosti z redno ladjarsko storitvijo, dovoljeno v skladu s členoma 313a in 313b.“

20 Členi od 314 do 323 Izvedbene uredbe so zadevali dokaz skupnostnega statusa blaga in načine, kako je ta dokaz bilo mogoče določiti.

21 Člen 314 izvedbene uredbe je določal:

„1. Kadar blago ne velja kot skupnostno blago v pomenu člena 313, ni mogoče določiti njegovega skupnostnega statusa po odstavku 2, razen če:

(a) je bilo prepeljano iz druge države članice brez prečkanja ozemlja tretje države na poti; ali

(b) je bilo prepeljano iz druge države članice čez ozemlje tretje države z enotno vozno listino, ki jo je izdala država članica […]

[…]

2. Dokaz, da ima blago skupnostni status, je mogoče določiti samo:

(a) s pomočjo enega izmed dokumentov iz členov 315 do 318;

ali

(b) v skladu s pravili iz členov 319 do 323;

[…]“

22 Člen 317 Izvedbene uredbe je določal:

„1. Dokaz, da ima blago skupnostni status, se izroči v skladu s spodaj določenimi pogoji z izstavitvijo računa ali prevozne listine za blago.

[…]

5. Ta člen se uporablja le, kadar se račun ali prevozna listina nanaša izključno na skupnostno blago.“

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

23 Družba Suez II deluje na Portugalskem ter opravlja dejavnost v industrijskem sektorju in sektorju trgovanja z električno opremo. V svojih prostorih je prejela blago, namenjeno za njeno industrijsko dejavnost. To blago so v letih od 2000 do 2002 dobavljala in zanj izdajala račune podjetja s sedežem na Madžarskem, na Poljskem – ki sta bili v času dejanskega stanja tretji državi – in v Švici.

24 Portugalski carinski organi so opravili pregled v prostorih družbe Suez II. Ta pregled se je začel 18. novembra 2002.

25 Ko so bili vsi računi glede dobav navedenega blaga pregledani, so carinski organi od družbe Suez II zahtevali predložitev dokumentov, ki dokazujejo, da je bilo to blago vneseno na ozemlje Evropske unije, da je bilo predloženo carinskim organom in da je bilo zajeto v skupni deklaraciji, kot določajo členi od 38 do 43 carinskega zakonika.

26 Družba Suez II je carinskim uradom več držav članic predložila uvozne deklaracije za večino blaga, ki ga zadevajo ti računi, vendar ne za vse blago.

27 Predložitveno sodišče namreč navaja, da družba Suez II za blago, ki izvira iz družbe GE Hungary, ki ima sedež na Madžarskem, kot tudi iz družb GE Polska in Elester, ki imata sedež na Poljskem, carinskim organom ni predložila dokumentov, ki bi dokazovali sprostitev blaga v prosti promet – in to z ustrezno dodelitvijo statusa skupnostnega blaga, ki iz tega izhaja – ali skupne deklaracije, ampak je predložila le račune, ki so jih v letu 2000 izdali dobavitelji s sedežem v teh tretjih državah, torej zunaj carinskega območja Unije.

28 Carinski organi so ocenili, da je blago, za katero ni bilo dokazano, da je bilo pred carinskimi organi držav članic predmet postopkov sprostitve v prosti promet, treba šteti za neskupnostno blago. To blago naj bi bilo vneseno na carinsko območje Unije v skladu s členom 37 carinskega zakonika in v skladu s členom 313(2)(a) Izvedbene uredbe naj za to blago ne bi veljalo načelo domneve skupnostnega statusa blaga, ki je na carinskem območju Unije, določeno v odstavku 1 zadnjenavedenega člena.

29 Carinski organi so ugotovili, da je bilo zadevno blago na carinsko območje Unije vneseno nezakonito, zaradi te nezakonitosti pa sta nastala carinski dolg pri uvozu, in sicer na podlagi člena 202(1)(a) carinskega zakonika, hkrati pa tudi obveznost plačila uvoznega davka na dodano vrednost (DDV) pri uvozu.

30 Z odločbo, ki jo regionalni direktor za carinske spore in preglede v Portu (Portugalska) izdal 21. avgusta 2003, se je od družbe Suez II zahtevalo plačilo zneska 353.903,04 EUR iz naslova carinskega dolga. Odločba o odmeri zadeva dolgove, nastale v obdobju med 16. junijem 2000 in 24. avgustom 2000.

31 Družba Suez II je navedeni znesek plačala 8. septembra 2003. Vendar pa je družba Suez II pri Tribunal Tributário do Porto (davčno sodišče v Portu, Portugalska) vložila tožbo za razglasitev ničnosti odločbe regionalnega direktorja za carinske spore in preglede v Portu z dne 21. avgusta 2003, saj je menila, da – čeprav tega družba Suez II ni mogla dokazati – je bilo zadevno blago pri carinskih uradih različnih držav članic že sproščeno v prosti promet na carinskem območju Unije s strani različnih gospodarskih subjektov in da je bilo zato v tem primeru dokazno breme o neskupnostni naravi tega blaga na strani carinskih organov.

32 Ker je Tribunal Tributário do Porto (davčno sodišče v Portu) to tožbo zavrnilo s sodbo z dne 28. februarja 2013, je družba Suez II zoper to sodbo vložila pritožbo pri Supremo Tribunal Administrativo (vrhovno upravno sodišče, Portugalska).

33 V teh okoliščinah je Supremo Tribunal Administrativo (vrhovno upravno sodišče) odločilo, da prekine odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predloži to vprašanje:

„Ali je treba glede na člen 313(1) Izvedbene uredbe domnevati, da je blago, na katero se nanaša obravnavani primer, skupnostno, če ni dokazano, da ne gre za tako blago, ali pa ga je treba šteti za blago, ki je bilo vneseno na carinsko območje v smislu člena [37] carinskega zakonika in za katero velja izjema iz prvega dela točke (a) odstavka 2 navedenega člena 313, tako da se kot skupnostno blago prizna le tisto, za katero se dokaže, da je bilo predmet postopkov sprostitve v prosti promet na carinskem območju Unije?“

Vprašanje za predhodno odločanje

34 Predložitveno sodišče z vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 313 Izvedbene uredbe razlagati tako, da je treba blago – kakršno je obravnavano v postopku v glavni stvari, ki so ga družbe s sedežem v tretji državi dostavile in zanj izstavile račun družbi s sedežem na carinskem območju Unije z namenom tamkajšnje uporabe – v skladu z odstavkom 1 tega člena šteti za skupnostno blago, če ni dokazano, da nima tega statusa, oziroma je treba zanj šteti, da je bilo vneseno na carinsko območje Unije v smislu člena 37 carinskega zakonika in da zato zanj velja izjema iz člena 313(2)(a) Izvedbene uredbe, pri čemer se status skupnostnega blaga prizna samo blagu, za katero se predloži dokaz, da je bilo predmet postopkov sprostitve v prosti promet na carinskem območju Unije.

35 Družba Suez II trdi, da bi za blago, kakršno je obravnavano v postopku v glavni stvari, ki je na carinskem območju Unije na dan, ko se postavi vprašanje določitve njegovega carinskega statusa, morala veljati splošna domneva iz člena 313(1) Izvedbene uredbe ter bi se moralo šteti za skupnostno blago, razen če bi carinska uprava dokazala nasprotno. Iz dejstva, da temu blagu niso priloženi dokumenti, ki dokazujejo njegovo sprostitev v prosti promet, naj ne bi izhajalo, da je bilo nezakonito vneseno na carinsko območje Unije.

36 Vlade, ki so predložile stališča, in Evropska komisija pa trdijo, da za blago, obravnavano v postopku v glavni stvari, velja izjema iz člena 313(2)(a) Izvedbene uredbe, saj je to blago – ker se zanj šteje, da je bilo vneseno na carinsko območje Unije v smislu člena 37 carinskega zakonika – od trenutka svojega vnosa na to carinsko območje predmet carinskega nadzora in ostane pod carinskim nadzorom tako dolgo, dokler se ne določi carinski status blaga. Ker to blago ni bilo prijavljeno in dano v carinski postopek ob vnosu na carinsko območje Unije, bi se zanj moralo šteti, da je bilo na to ozemlje vneseno nezakonito, in v skladu s členom 202 carinskega zakonika naj bi na dan tega nezakonitega vnosa nastal carinski dolg.

37 V zvezi s tem je treba uvodoma opozoriti, da glede na besedilo člena 313(1) Izvedbene uredbe blago, ki je na carinskem območju Unije, velja za skupnostno blago, in sicer, po eni strani, v skladu z določbami člena 180 carinskega zakonika in izjemami iz člena 313(2) Izvedbene uredbe in, na drugi strani, razen če je določeno, da to blago nima skupnostnega statusa. V skladu s členom 313(2) Izvedbene uredbe

blago, vneseno na carinsko območje Unije v smislu člena 37 carinskega zakonika, ne velja za skupnostno blago, razen če se v skladu s členi od 314 do 323 natančno ugotovi, da ima skupnostni status.

38 Najprej je treba poudariti, da je pridržek v členu 180 carinskega zakonika, ki zadeva izhod blaga iz prostih con ali prostih skladišč, v obravnavani zadevi brezpredmeten z vidika dejstev spora o glavni stvari.

39 Da bi se predložitvenemu sodišču dal koristen odgovor, je treba določiti obseg domneve iz člena 313(1) Izvedbene uredbe in izjem iz odstavka 2 tega člena, in sicer s širšega sistemskega vidika, tako da se ti določbi povežeta z upoštevnimi določbami carinskega zakonika, zlasti tistimi, ki veljajo za blago, vneseno na carinsko območje Unije, za status skupnostnega blaga in za postopek sprostitve blaga, uvoženega iz tretjih držav, v prosti promet na carinskem območju Unije.

40 V zvezi s tem je treba na prvem mestu ugotoviti, da je člen 313(2) Izvedbene uredbe – ker se nanaša na pojem „blago, vneseno na carinsko območje Unije“ v smislu člena 37 carinskega zakonika – treba med drugim razlagati ob upoštevanju člena 4, točki 13 in 19, ter členov 37, 38, 40, 43 in 45 carinskega zakonika, ki so v tem zakoniku pod naslovom III, ki ureja zlasti obveznosti glede vnosa blaga na carinsko območje Unije, glede obstoja carinskega nadzora nad blagom, dokler se ne določi njegov carinski status, in glede pravil v zvezi s predložitvijo carini in carinsko deklaracijo.

41 Nadzor carinskih organov je v členu 4, točka 13, carinskega zakonika opredeljen kot splošni ukrepi teh organov za zagotovitev spoštovanja carinskih predpisov.

42 V skladu s členom 37 istega zakonika je blago, ki je vneseno na carinsko območje Skupnosti, od trenutka vnosa predmet carinskega nadzora. V okviru tega nadzora je lahko, skladno z veljavnimi določbami, predmet kontrole s strani teh organov in ostane pod carinskim nadzorom tako dolgo, dokler se ne določi carinski status blaga, in če gre za blago, ki ni skupnostno, do trenutka zamenjave carinskega statusa ali vnosa v prosto cono ali prosto skladišče oziroma do njegovega ponovnega izvoza ali uničenja (sodba z dne 3. marca 2005, Papismedov in drugi, C-195/03, EU:C:2005:131, točka 21).

43 Sodišče je v točki 22 sodbe z dne 3. marca 2005, Papismedov in drugi (C-195/03, EU:C:2005:131), poudarilo, da je blago, vneseno na območje Skupnosti, predmet carinskega nadzora od svojega vnosa na to območje, bodisi da je ta izveden zakonito ali s kršitvijo členov od 38 do 41 in člena 177, prvi odstavek, druga alinea, carinskega zakonika, kar morajo ugotoviti organi nadzora ob svoji kontroli. Iz tega sledi, da podvrženje blaga takemu nadzoru ni povezano z zakonitostjo njegovega vnosa na navedeno območje.

44 Več določb carinskega zakonika omogoča omejitev pojma „nezakoniti vnos“. Tako člen 202 carinskega zakonika nezakoniti vnos opredeljuje kot vsak vnos, pri katerem gre za kršitev členov od 38 do 41 in člena 177, prvi odstavek, druga alinea, tega zakonika, blaga, zavezanega uvoznim dajatvam, na carinsko območje Unije ali v drug del tega območja, medtem ko je v prosti carinski coni ali prostem skladišču (sodba z dne 3. marca 2005, Papismedov in drugi, C-195/03, EU:C:2005:131, točka 25).

45 Natančneje, Sodišče je razsodilo, da je nezakoniti vnos uvoz blaga, pri katerem niso upoštevane stopnje, določene v carinskem zakoniku, ki sledijo. Prvič, v skladu s členom 38(1) tega zakonika mora biti blago, ki je vneseno na carinsko območje Unije, nemudoma pripeljano bodisi na določen carinski urad bodisi v prosto cono. Drugič, v skladu s členom 40 navedenega zakonika je treba blago, ko prispe na carinski urad, predložiti. Predložitev blaga carini je v členu 4, točka 19, istega zakonika opredeljena kot uradno obvestilo carinskim organom, ki se opravi na predpisan način, da je blago prispelo na carinski urad oziroma na drug določen ali odobren kraj (sodbi z dne 3. marca 2005, Papismedov in drugi, C-195/03, EU:C:2005:131, točka 26, in z dne 2. aprila 2009, Elshani, C-459/07, EU:C:2009:224, točka 21).

46 Iz samega besedila vseh navedenih določb izhaja, da mora biti blago za določitev, ali je bilo zakonito vneseno na carinsko območje Skupnosti, od prispetja odpeljano na carinski urad ali v prosto skladišče in biti predloženo carini. Namen zadnjenavedene dolžnosti, ki jo ima odgovorni za vnos ali za prevoz, je zagotoviti, da carinski organi niso obveščeni le o dejstvu, da je blago prispelo, temveč tudi o podatkih, ki se nanašajo na vrsto predmeta ali proizvoda, za katerega gre, in količino tega blaga. Dejansko so to tisti podatki, ki bodo omogočili pravilno opredelitev blaga z namenom njegove tarifne klasifikacije, in če je potrebno, izračuna uvoznih dajatev (sodba z dne 2. aprila 2009, Elshani, C-459/07, EU:C:2009:224, točka 22 in navedena sodna praksa).

47 Glede tega je Sodišče ugotovilo, da je iz besedila in sistematike člena 4, točka 19, ter členov 38(1) in 40 carinskega zakonika jasno razvidno, da mora biti blago, vneseno na carinsko območje Skupnosti, predloženo carini (sodbi z dne 4. marca 2004, Viluckas in Jonusas, C-238/02 in C-246/02, EU:C:2004:126, točka 22, in z dne 2. aprila 2009, Elshani, C-459/07, EU:C:2009:224, točka 23). Nezakoniti vnos blaga se zgodi takoj, ko gre to prek prvega carinskega urada na carinskem območju Unije, ne da bi bilo tam predloženo (sodba z dne 2. aprila 2009, Elshani, C-459/07, EU:C:2009:224, točka 25).

48 Zato je treba ugotoviti, da je predmet nezakonitega vnosa na to območje v smislu člena 202 carinskega zakonika blago, ki je s tem, da je prestopilo zunanjo kopensko mejo Unije, na navedenem območju na drugi strani prvega carinskega urada, ne da bi bilo tja prepeljano in ne da bi bilo predloženo carini, zaradi česar carinski organi od oseb, odgovornih za izpolnitev te obveznosti, niso prejeli obvestila o vnosu tega blaga (sodba z dne 2. aprila 2009, Elshani, C-459/07, EU:C:2009:224, točka 26).

49 Poleg tega predložitev blaga carini, določena v členu 40 carinskega zakonika, zajema, ob upoštevanju členov 43 in 45 tega zakonika, dodatno obveznost, in sicer v kratkem roku predložiti skupno deklaracijo ali v istem roku izpolniti formalnosti z namenom zadevnemu blagu dodeliti carinsko dovoljeno rabo ali uporabo blaga, to je, če se zahteva, da se blago da v carinski postopek, da bi se izvedla carinska deklaracija. Sodišče je poudarilo, da sta oba postopka praviloma izvedena sočasno (sodba z dne 3. marca 2005, Papismedov in drugi, C-195/03, EU:C:2005:131, točka 30).

50 Iz tega izhaja, da mora biti vsaki družbi, ki ima – tako kot družba Suez II – v svojih prostorih, ki so na carinskem območju Unije, blago, kupljeno od družb s sedežem v tretjih državah, omogočeno, da – kot oseba, ki je udeležena v zadevnih postopkih zaradi blagovne menjave v smislu člena 14 carinskega zakonika – dokaže, da je bilo to blago predloženo carinskemu uradu Unije in da je bila temu carinskemu organu dostavljena skupna deklaracija oziroma da so bile izpolnjene formalnosti, katerih namen je zadevnemu blagu dodeliti carinsko dovoljeno rabo ali uporabo. Če te obveznosti niso bile izpolnjene, je treba šteti, da je prišlo do „nezakonitega vnosa blaga, zavezanega uvoznim dajatvam, na carinsko območje Skupnosti“ v smislu člena 202(1)(a) carinskega zakonika.

51 Na drugem mestu, člen 313 Izvedbene uredbe je treba razlagati v povezavi z določbami carinskega zakonika, ki zadevajo status skupnostnega blaga in postopek sprostitve blaga, uvoženega iz tretjih držav, v prosti promet na carinskem območju Unije.

52 V tem okviru je treba uvodoma opozoriti, da predložitveno sodišče navaja, da se prejetje blaga v prostorih družbe Suez II in prejetje temu pripadajočih računov, ki so zavedeni v računovodskih izkazih podjetja in ki jih je izdal dobavitelj s sedežem v tretji državi, ne izpodbijata. Prav tako ni sporno, da ni bilo dokazano, da so se pred carinskim uradom Unije za navedeno blago opravili postopki sprostitve v prosti promet.

53 Vendar družba Suez II trdi, da člen 313 Izvedbene uredbe temelji na načelu, določenem v njenem prvem odstavku, in sicer da blago, ki je na carinskem območju Unije, velja za blago Unije, zaradi česar naj bi bilo treba – ob neobstoju dokaza o nasprotnem – potrditi, bodisi da je bilo to blago proizvedeno na tem ozemlju pod pogoji iz člena 4(7), prva in tretja alinea, carinskega zakonika bodisi da je bilo

sproščeno v prosti promet v skladu z drugo alineo iste določbe in v skladu s členom 79 carinskega zakonika. Ta domneva skupnostnega carinskega statusa za blago, kakršno je obravnavano v postopku v glavni stvari, naj bi veljala, razen če bi carinski organi ugotovili, da ima status neskupnostnega blaga.

54 Kot poudarja Komisija, takšne trditve ni mogoče sprejeti.

55 Po eni strani blago, kakršno je obravnavano v postopku v glavni stvari, ki ga dobavitelji s sedežem v tretjih državah zaračunajo družbi, ki deluje na carinskem območju Unije, ne more uživati statusa skupnostnega blaga, če ni predložen dokaz, da je bilo to blago predmet postopkov sprostitve v prosti promet na carinskem območju Unije.

56 V skladu s členom 4, točki 15(a) in 16(a), carinskega zakonika je namreč ena od carinsko dovoljenih rab ali uporab blaga dajanje blaga v carinski postopek, eden od carinskih postopkov, katerega predmet je lahko blago, pa je sprostitev v prosti promet. Poleg tega opredelitev blaga Unije iz člena 4, točka 7, carinskega zakonika ta status med drugim pripisuje blagu, uvoženemu iz držav, ki niso del carinskega območja Unije, in ki je bilo sproščeno v prosti promet.

57 Člen 24 ES, ki je veljal v času dejanskega stanja v postopku v glavni stvari, je določal, da za izdelke iz tretjih držav velja, da so v prostem prometu v neki državi članici, če so bile v tej državi zanje opravljene uvozne formalnosti in plačane vse predpisane carine ali dajatve z enakim učinkom.

58 Člen 79 carinskega zakonika določa, da dobi neskupnostno blago s sprostitvijo v prosti promet carinski status skupnostnega blaga. Sprostitev v prosti promet zajema ukrepe trgovinske politike, izpolnitev drugih formalnosti, predvidenih za uvoz blaga, in uporabo zakonsko dolgovanih dajatev.

59 Po drugi strani je – v zvezi z dokaznim bremenom glede carinskega statusa blaga v okoliščinah, kakršne so te v postopku v glavni stvari – treba ugotoviti, da je domneva iz člena 313(1) Izvedbene uredbe izpodbita, če carinski organ pri izvajanju svojih pristojnosti kontrole ugotovi, da so izpolnjeni pogoji za nekatere izjeme ali pridržke iz te določbe, v obravnavani zadevi zlasti pogoj iz člena 313(2)(a) Izvedbene uredbe. V takšnem položaju mora – kot izhaja že iz točke 50 te sodbe – družba uvoznica dokazati skupnostni status zadevnega blaga. Ob neobstoju takšnega dokaza se zanj uporabi člen 202(1)(a) carinskega zakonika.

60 Kot izhaja iz točke 50 te sodbe ter povezanega branja členov 13 in 16 carinskega zakonika, je treba družbo uvoznico, kakršna je družba Suez II, šteti za osebo, ki je udeležena, saj je imela v svojih prostorih zadevno blago, ki so mu bili priloženi pripadajoči računi, ki so jih izdali njeni dobavitelji s sedežem v tretjih državah, in mora carinskim organom zagotoviti vso potrebno pomoč ter predložiti vso dokumentacijo in podatke, ne glede na uporabljeni nosilec.

61 Kot je navedeno v točkah od 41 do 43 te sodbe, imajo carinski organi v skladu s členom 4, točka 13, in členom 37 carinskega zakona poleg splošne pristojnosti kontrole, ki jim jo daje člen 13 tega zakonika, na podlagi člena 37 carinskega zakonika tudi pristojnost kontrole takšnega blaga, kakršno je obravnavano v postopku v glavni stvari, in sicer za ugotovitev, ali je bil vnos tega blaga na carinsko območje Unije izveden zakonito ali s kršitvijo členov od 38 do 41 in člena 177, prvi odstavek, druga alinea, tega zakonika.

62 Iz tega sledi, da mora v okoliščinah, kakršne so te v postopku v glavni stvari, družba uvoznica, kakršna je družba Suez II, predložiti dokaz o carinskem statusu zadevnega blaga, ki je po njenem mnenju skupnostno blago. Če ne predloži nobenega dokaza o skupnostnem statusu tega blaga, lahko carinski organi na podlagi tega ugotovijo, da ima blago status neskupnostnega blaga.

63 Glede na zgornje preudarke je na zastavljeno vprašanje treba odgovoriti, da je člen 313 Izvedbene uredbe treba razlagati tako, da je za blago, kakršno je obravnavano v postopku v glavni stvari, ki so ga družbe s sedežem v tretji državi dostavile in zanj izstavile račun družbi s sedežem na carinskem

območju Unije z namenom tamkajšnje uporabe, treba šteti, da je bilo vneseno na carinsko območje Unije v smislu člena 37 carinskega zakonika in da zato zanj velja izjema iz člena 313(2)(a) Izvedbene uredbe, pri čemer se status skupnostnega blaga prizna samo blagu, za katero se predloži dokaz, da je bilo predmet postopkov sprostitve v prosti promet na carinskem območju Unije.

Stroški

64 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (šesti senat) razsodilo:

Člen 313 Uredbe Komisije (EGS) št. 2454/93 z dne 2. julija 1993 o določbah za izvajanje Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 o carinskem zakoniku Skupnosti, kakor je bila spremenjena z Uredbo Komisije (ES) št. 75/98 z dne 12. januarja 1998, je treba razlagati tako, da je za blago, kakršno je obravnavano v postopku v glavni stvari, ki so ga družbe s sedežem v tretji državi dostavile in zanj izstavile račun družbi s sedežem na carinskem območju Evropske unije z namenom tamkajšnje uporabe, treba šteti, da je bilo vneseno na to carinsko območje v smislu člena 37 Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti, kakor je bila spremenjena z Uredbo Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 82/97 z dne 19. decembra 1996, in da zato zanj velja izjema iz člena 313(2)(a) Uredbe št. 2454/93, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 75/98, pri čemer se status skupnostnega blaga prizna samo blagu, za katero se predloži dokaz, da je bilo predmet postopkov sprostitve v prosti promet na carinskem območju Unije.

Podpisi